

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **Mgr. Libor K.**, zast. JUDr. Michalem Vejlupkem, advokátem, se sídlem Pařížská 6, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2010 čj. PPR-5357-9/ČJ-2010-99KP

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 10. 5. 2010 čj. PPR-5357-9/ČJ-2010-99KP se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, k rukám JUDr. Michala Vejlupka, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí policejního prezidenta uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 28.1. 2010 č.j. KR-182/2010. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o služebním poměru), odvolán ze služebního místa vrchní komisař u Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru vnitřní kontroly, a současně byl žalobce převeden do personální pravomoci náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, který má provést ustanovení na služební místo.

V první žalobní námitce žalobce namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru. Žalovaný stejně jako prvoinstanční orgán neuvádí,

z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a neuvedl způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami žalobce. Odvolací orgán zcela přehlíží i námitky žalobce, které se týkají jeho vzdělání, odbornosti, dlouholeté praxe a výkonnosti.

Ve druhé žalobní námitce uvádí, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v rozporu s § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru. Rozhodnutí odvolacího orgánu není výrazem pravomoci služebních funkcionářů stanovovat organizační strukturu policie a výrazem pravomoci obsazovat služební místo vhodnými, odborně dostatečně způsobilými osobami, ale jde o rozhodnutí, jehož cílem je potrestat a zbavit se příslušníka, který se domáhá svých zákonných práv.

Ve třetí žalobní námitce žalobce uvádí, že rozhodnutí je dále v rozporu s ustanovením § 197 odst. 1 a odst. 2 zákona o služebním poměru, neboť žalobce nebyl informován a nebyly s ním projednány záležitosti týkající se výkonu služby. Žalobce nebyl předem informován o stavu a struktuře jednotlivých míst, i když o zrušení jeho tabulkového místa bylo jednáno již od listopadu 2009. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvádí služební funkcionář, že žalobce byl o schválené organizační změně informován dne 22.1. 2010, přičemž řízení bylo zahájeno v pondělí 25.1. 2010.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá, že podle § 19 zákona o služebním poměru je služební místo mimo jiné charakterizováno stupněm vzdělání, oborem nebo zaměřením vzdělání a dalším odborným požadavkem. Odvoláním žalobce ze služebního místa byly uvedené zásady porušeny, neboť žalobce získal již druhý stupeň vysokoškolského vzdělání a splňuje tedy vyšší než zákonem požadovaný stupeň vzdělání na funkci, kterou na odboru vnitřní kontroly dosud vykonával. Jako jeden z mála zde zařazených policistů absolvoval i odborné policejní vzdělání na Policejní akademii v Praze. Ve služebním poměru je žalobce již 17 let. Během své praxe vykonával pořádkovou službu, byl služebně zařazen na krajském úřadu vyšetřování, sloužil na cizinecké polici, kde získal zkušenosti při vedení správních řízení. Teoretické vybavení i praktické zkušenosti mají v rámci odboru vnitřní kontroly jistě nadstandardní charakter. Naproti tomu je na odboru vnitřní kontroly v současné době mimo jiné například ustanoven kpt. S., který je ve služebním poměru na dobu určitou, neboť nesplňuje zákonné požadavky na stupeň vzdělání. Jeho služební poměr na konci roku 2010 končí ze zákonných důvodů. V srpnu 2009 bylo obsazeno nové služební místo na odboru vnitřní kontroly postupem podle § 22 odst. 4 zákona o služebním poměru por. M., která nemá potřebnou praxi ani odborné policejní vzdělání.

V páté žalobní námitce žalobce namítá, že z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že před vydáním tohoto rozhodnutí byla provedena analýza činností, z níž vyplynula nutnost zrušení jednoho úředního místa právě na odboru vnitřní kontroly. Podle odvolacího orgánu byla vytiženost jednotlivého pracovníka v rozsahu méně než 10 přidělených případů a přijaté personální opatření neohrozilo plnění úkolů odboru vnitřní kontroly. Odvolací orgán však neuvedl, v rámci jakého období byla analýza prováděna a z jakého období vycházela. Takovýmto způsobem provedená analýza a odkaz na ni bez podrobnější specifikace nesplňuje zákonné požadavky na přesné a srozumitelné odůvodnění rozhodnutí. Navíc žalobce, jehož místo bylo právě zrušeno, uvedenou vytiženost ve srovnání s ostatními příslušníky výrazně překračoval.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že převedení na jiné služební místo vyžaduje provedení platné organizační změny. Změna systemizace byla provedena v souladu se závazným pokynem policejního prezidenta č. 148/2008, kterým se stanoví zásady systemizace služebních a pracovních míst v Policii České republiky a postup při přípravě a

zpracování návrhů změn v systemizaci služebních a pracovních míst v Policii České republiky. O výběru policisty, který bude převeden na jiné služební místo, rozhoduje příslušný služební funkcionář. Rozhodnutí o organizační změně bylo v daném případě skutečně přijato a učinil je ten, kdo k tomu byl oprávněn. Účel organizační změny vyplývá z žádosti vedoucího OKTE, která popisuje kritickou personální situaci. Organizační změna tedy odpovídala potřebám bezpečnostního sboru a nebyla vytvořena „uměle“. Jestliže je o organizační změně rozhodnuto v prosinci roku 2009, nelze v takovém případě vyvozovat nutnost zrušení služebního místa obsazeného v srpnu 2009 nebo služebního místa obsazeného kpt. Samkem, jehož služební poměr skončí na konci roku 2010. Jiná situace by nastala např. v případě, kdy by volné služební místo bylo obsazeno už v prosinci roku 2009, takové obsazení nového služebního místa za současného zrušení žalobcova služebního místa by bylo možno považovat za účelové. Za vzniklé situace ale bylo pouze na služebním funkcionáři, které služební místo bude zrušeno, a námitka, že bylo nesprávně aplikováno ustanovení § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, je nepřipadná. Napadené rozhodnutí za takového stavu ani nemůže zohledňovat námitky žalobce týkající se jeho vzdělání, odborností, dlouholeté praxe a výkonnosti. Stejně tak nelze namítat porušení § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru. Schválení organizační změny bylo doručeno Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje dne 20.1. 2010 a dne 22.1. 2010 byl žalobce s touto změnou seznámen a nedošlo tedy k porušení žalobcova práva na informace stanoveného v § 197 zákona o služebním poměru.

Ve správním spise je založen nejprve záznam o pohovoru ze dne 22.1. 2010, ze kterého vyplývá, že žalobce byl uvedeného dne seznámen s tím, že od 1.2. 2010 dochází na základě policejním prezidentem schváleného návrhu ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje na organizační změnu v systemizaci pracovních míst ke zrušení služebního místa v 8. tarifní třídě, ID X, ve služební hodnosti vrchní komisař na odboru vnitřní kontroly krajského ředitelství. Na tomto místě je v současné době ustanoven žalobce. Referátník o schválení organizační změny policejním prezidentem byl krajskému ředitelství doručen dne 20.1. 2010. Žalobce nemůže vzhledem k výše uvedeným skutečnostem od data účinnosti organizační změny vykonávat zmíněnou funkci na dosavadním služebním místě. Žalobci byl proto předložen seznam volných služebních míst v rámci krajského ředitelství ve stejné a nižší služební hodnosti k jeho možnému dalšímu zařazení. Současně mu bylo sděleno, že pokud nebude možné jej ustanovit na volné služební místo ve stejné, případně jiné služební hodnosti na základě vlastní žádosti, bude zařazen do zálohy. Žalobce uvedl, že k případné změně svého zařazení se vyjádří do 25.1. 2010.

Žalobce následně v reakci na tento pohovor uvedl, že požaduje, aby s ním bylo jednáno dle platných právních předpisů. Požaduje proto, aby do doby zrušení jeho služebního místa byl ustanoven na volné služební místo ve stejné služební hodnosti, jak to bezpečnostnímu sboru ukládá ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Je podle něho v rozporu se zákonem, aby mu bylo nabízeno, aby si sám vybral služební místo, navíc v nižší služební hodnosti.

Žalobce požaduje, aby bylo zdůvodněno, proč bylo zrušeno právě jeho služební místo, přičemž poukázal na ustanovení kpt. S. ve služebním poměru na dobu určitou, jehož služební poměr ke konci roku 2010 ze zákonných důvodů skončí. Poukázal rovněž na to, že splňuje vyšší než zákonem požadované vzdělání na funkci, kterou vykonává, a argumentoval obdobně, jak již bylo uvedeno v žalobě. Poukázal rovněž na to, že je v současné době živitelem manželky a tříměsíčního dítěte.

Opatřením ze dne 25.1. 2010 bylo zahájeno řízení o převedení na jinou funkci ve stejné služební hodnosti. Prvoinstanční služební funkcionář tímto sdělením žalobce

informoval o zahájení řízení podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. K tomu uvedl, že dne 22.1. 2010 byl předběžně informován o organizační změně s tím, že tento pohovor byl pouze informativní a nelze jej považovat za zahájení řízení, ale projev dobré vůle zaměstnavatele o včasném informování žalobce o nastalé organizační změně ke dni 1.2. 2010. K reakci žalobce na záznam o pohovoru uvedl, že rozhodnutí služebního funkcionáře o organizačních změnách není právním úkonem a o výběru míst a zaměstnanců, kterých se organizační změna týká, rozhoduje výlučně služební funkcionář. Poukázal rovněž na to, že povinnost vyplývající z § 198 odst. 1 zákona o služebním poměru byla splněna informováním příslušné odborové organizace o chystané organizační změně.

K datu 1.2. 2010 je v rámci krajského ředitelství volné služební místo v 8. tarifní třídě vrchní komisař zařazené na odboru kriminalistické techniky a expertiz, pro které žalobce splňuje kvalifikační a další zákonem stanovené požadavky. Toto služební místo odpovídá i požadavku žalobce uvedenému v reakci na záznam o pohovoru ze dne 22.1. 2010.

V reakci na zahájené řízení žalobce zopakoval argumenty uvedené v jeho vyjádření k záznamu o pohovoru.

Dne 28.1. 2010 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí čj. KR- 182/2010, kterým byl žalobce dnem 31.1. 2010 odvolán podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ze služebního místa vrchní komisař u Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor vnitřní kontroly a současně byl žalobce převeden do personální pravomoci náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, který provede ustanovení na služební místo.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že organizační změna byla schválena na základě návrhu ředitele krajského ředitelství policejním prezidentem pod č.j. PPR-25761-1/ČJ-2009-0099. O schválené organizační změně byl žalobce informován a podal proti ní námitky. Žalobci bylo ve stanovisku k námitkám sděleno, že rozhodnutí služebního funkcionáře o navržení organizační změny je výlučně v jeho pravomoci. V konkrétním případě organizační změna vychází z nutnosti zajistit činnosti vyplývající z koncepčních záměrů. Rovněž skutečnost, že organizační změny byly prováděny po velmi složité organizační a personální situaci při zřizování Krajského ředitelství policie Libereckého kraje v rámci přijetí nové koncepce psychologických služeb a v souvislosti s přípravou akreditace pracoviště odboru kriminalistické techniky a expertiz. Vzhledem k rodinné situaci žalobce nechtěl služební funkcionář postupovat striktně pouze podle § 25 zákona o služebním poměru a nastínil mu možnosti jeho dalšího zařazení v rámci vlastního výběru. K uvedenému datu totiž bylo ve stejné služební hodnosti volné pouze jedno služební místo, na které splňuje kvalifikační a další zákonem dané požadavky.

K ostatním námitkám žalobce služební funkcionář uvedl, že jsou z subjektivního charakteru a k vedenému řízení o převedení na jiné služební místa ve stejné služební hodnosti jsou irelevantní.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém argumentoval obdobně jako v žalobě.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 10.5. 2010 č.j. PPR-5357-9/ČJ-2010-99KP tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí prvostupňového služebního funkcionáře potvrzeno.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí policejní prezident uvedl, že zrušení dosavadního služebního místa je v pravomoci ředitele bezpečnostního sboru. Policejní prezident schválil návrh na organizační změnu systemizace pracovních a služebních míst Krajského ředitelství

policie Ústeckého kraje. Návrh předpokládal zrušení jednoho systemizovaného služebního místa na odboru vnitřní kontroly a vytvoření nového systemizovaného služebního místa na odboru kriminalistické techniky a expertiz. Pracoviště odboru vnitřní kontroly bylo vybráno z toho důvodu, že vytíženost na jednotlivého pracovníka byla v rozsahu méně jak 10 přidělených případů a přijaté personální opatření neohrozilo na tomto odboru zabezpečení plnění úkolů vyplývajících z právních a služebních předpisů. Následné zrušení konkrétního služebního místa je v plné kompetenci ředitele krajského ředitelství policie. Důvod upravený v ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru byl naplněn a přijaté personální opatření je v souladu s právními předpisy.

K jednotlivým námitkám uvedeným v odvolání policejní prezident uvedl:

K odvolací námitce, že nebyly vzaty v úvahu odborné kvality žalobce, policejní prezident uvedl, že služební místo bylo zrušeno na základě provedené analýzy a pracoviště odboru vnitřní kontroly a následně konkrétní služební místo bylo vybráno na základě této analýzy, která je plně v kompetenci služebního funkcionáře, tedy ředitele krajského ředitelství policie. Služební funkcionář je však povinen skutečnosti směřující k odvolání žalobce ze služebního místa v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnit. Napadené rozhodnutí podrobné odůvodnění zrušení konkrétního služebního místa žalobce neobsahuje, ale odkazuje pouze na schválení provedení změny systemizace. Proto policejní prezident řádné zdůvodnění doplnil (viz výše). Pokud se žalobce domnívá, že napadeným rozhodnutím bylo odvolán z místa příslušník, jehož profesionální kvality lze hodnotit jako výrazně nadprůměrné, je nutno konstatovat, že policejní prezident nepřezkoumává chování a jednání služebního funkcionáře vůči žalobci, ale přezkoumává pouze řízení vztahující se k vydání napadeného rozhodnutí. K námitce, že rozhodnutí je v rozporu s § 77 odst. 1 a odst. 10 zákona o služebním poměru, neboť jde o rozhodnutí, jehož cílem je poškodit a trestat příslušníka, který se zákonným způsobem domáhá svých práv, policejní prezident uvádí, že sama skutečnost, že rozhodnutí toliko odkazuje na schválenou změnu systemizace služebních míst ještě neznamena, že služební funkcionář zneužil výkonu svých práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru k újmě žalobce. Konstatuje-li žalobce, že toto tvrzení směřuje k situaci, kdy od srpna 2007 žalobce upozornil tehdejšího zástupce ředitele na skutečnost, že již po delší období není jeho nadřízený velmi často v době směny přítomen na služebně a navíc, že v roce 2005 odebral bez bližšího vysvětlení klíče od sekretariátu, přičemž v říjnu 2007 následoval trest spočívající v tom, že žalobce byl jako jediný vyslán na roční stáž na obvodním oddělení, policejní prezident uvedl, že se těmito tvrzeními nezabýval, neboť nejsou předmětem tohoto řízení. K dalším námitkám vztahujícím se ke služebním hodnocením žalobce, která byla následně zrušena, policejní prezident uvádí, že ani tato tvrzení nejsou předmětem řízení.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu to umožňuje ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobce nezpochybňuje nutnost organizační změny jako takové a z ní vyplývající nutnost zrušit na odboru vnitřní kontroly jedno služební místo. Nesouhlasí však s tím, že bylo zrušeno právě jeho služební místo a domnívá se, že vhodnější by bylo zrušit služební místo jiných příslušníků (jeho kolegů). V tomto směru pak uvádí konkrétní důvody a v žalobě především namítá, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na tyto jeho námitky dostatečným způsobem nereaguje.

Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23).

Soud musel dát žalobci zapravdu v tom, že žádný ze služebních funkcionářů, kteří ve věci rozhodoval se přezkoumatelným způsobem nevyjádřil k námitkám žalobce, že vhodnější by bylo zrušit služební místo jiných kolegů, a to konkrétně kpt. S., který nesplňuje zákonné požadavky na požadované vzdělání a jehož služební poměr v důsledku toho skončí ze zákonných důvodů na konci roku 2010, a dále por. M., která nemá potřebnou praxi ani odborné policejní vzdělání.

Služební funkcionáři v odůvodnění svých rozhodnutí toliko uvedli, že je věci příslušného služebního funkcionáře (v daném případě ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje), které konkrétní služební místo bude zrušeno v důsledku schválené organizační změny. Takové odůvodnění je však nutno hodnotit jako zcela nedostačující.

Příslušný služební funkcionář skutečně je oprávněn rozhodnout, které konkrétní služební místo bude zrušeno, své rozhodnutí však musí řádně odůvodnit. Je-li o odvolání ze služebního místa rozhodováno ve správním řízení, musí výsledné rozhodnutí v takovém řízení vydané splňovat všechny zákonem požadované náležitosti, v daném případě vyplývající mj. z ust. § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, podle něhož *v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

I v případě, kde je rozhodnutí založeno na správním uvážení (jako je tomu v daném případě), musí být z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, jakými úvahy se správní orgán (tj. zde služební funkcionář) řídil. Vznáší-li účastník řízení konkrétní námitky a uvádí-li relevantní argumenty pro určitý způsob řešení, který je zákonem připuštěn, musí správní orgán uvést důvody, proč se k tomuto způsobu řešení nepřiklonil a z jakého důvodu považuje za vhodnější jiné řešení, které zvolil.

V projednávaném případě to konkrétně znamená, že pochopitelně není v pravomoci žalobce určit, či služební místo bude na jeho útvaru zrušeno, a je to výlučně věcí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje. Odůvodnění jeho rozhodnutí však musí být natolik určité, aby soud mohl úvahu rozhodujícího služebního funkcionáře přezkoumat a vyloučit, zda služební funkcionář nerozhoduje svévolně, což v právním státě nelze připustit. Argumenty uváděné žalobcem, že bylo vhodnější zrušit jiné služební místo, než je právě to jeho (tj. např. že jiní jeho kolegové mají nižší kvalifikaci), nelze a priori označit za zjevně pomýlené a nelogické. Pokud by tomu bylo skutečně tak, jak žalobce uvádí, jevílo by se skutečně zrušení jeho služebního místa jako nepřilíš logické. Jistě nelze jako rozumný označit postup, kdy kvalifikovanější policista bude ze služebního místa odvolán a jiný méně kvalifikovaný na svém místě zůstane, nejsou-li pro výběr k dispozici ještě další kritéria.

Je tedy zřejmé, že příslušný služební funkcionář musel mít při svém rozhodování k dispozici ještě další fakta a vycházet z dalších úvah, na jejichž základě dospěl k závěru, že pro zrušení služebního místa žalobce existují pádnější důvody než u jím zmiňovaných kolegů. Tyto důvody však žádný ze služebních funkcionářů ve svém rozhodnutí neuvedl a oba se omezili toliko na konstatování, že rozhodnutí o určení konkrétního služebního místa, které bude zrušeno, je plně v jejich kompetenci. Takto formulované odůvodnění je však ze shora

předestřených důvodů nedostatečné a neumožňuje soudu přezkoumat správní uvážení, na jejichž základě byla žalobou napadená rozhodnutí obou stupňů vydána. Namítá-li tedy žalobce v žalobě, že pravým důvodem zrušení jeho služebního místa je šikana a snaha se zbavit příslušníka, který se domáhá svých práv, nelze se k této námitce prozatím vyjádřit, neboť odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí to neumožňuje – vzhledem k tomu, že v podstatě žádné důvody pro zrušení právě služebního místa žalobce v rozhodnutí uvedeny nejsou, nelze to prozatím ani vyvrátit ani vyloučit. Soudu proto nezbývá než konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, jíž je žalobcův advokát plátcem, ve výši 960 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 7.760 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. července 2012

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu